

Fung Siu Ching

i przekaz sztuki południowego boksu

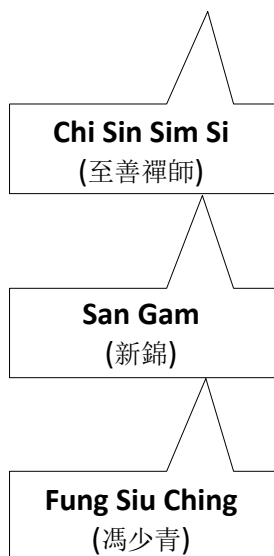
*Sławomir Oleszek
Gdańsk, 2020*

Podobnie jak Chan Wah Shun (陳華順), również Fung Siu Ching (馮少青) urodził się w Shunde (順德桂洲). Obaj byli też związani ze środowiskiem praktyków Weng Chun i Wing Chun (Ving Tsun) kungfu z terenu Foshan.

Lata jego życia przypadły na przełom XIX i XX wieku, szczyt dynastii Qing i powstanie Republiki Chińskiej. Brak jest jednak wiarygodnej daty, która zapoczątkowała ten ciekawy życiorys. W istniejących publikacjach nie występują szczegółowe dane z archiwaliów i źródeł urzędowych. O ile przyjąć, że zmarł w 1936 roku w wieku około 73 lat, rokiem urodzenia byłby 1863. Inne opinie wskazują, że zmarł mając 78 lat. To zmienia rok urodzenia na 1858. Wymieniane są też lata 1837 i 1840. Rozpiętość jest więc kolizyjna, nawet gdyby wziąć pod uwagę różnice obliczeniowe pomiędzy azjatyckim kalendarzem księżycowym, a naszym gregoriańskim. Na chwilę obecną rozstrzygnięcie tego zagadnienia pozostaje poza zasięgiem europejskich badaczy i w sferze spekulacji.

Drzewo Genealogiczne Linii Fung Siu Ching'a - (馮少青線)

Źródło wykresu: własne

Co do faktów, wiadomo, że w młodości z różnym zapałem i powodzeniem uczył się krawiectwa oraz obróbki tkanin w pracowni haftu „Smok i Feniks”, działającej na terenie Foshan. Szyto tam gustowne ubrania, oraz kostiumy dla artystów Opery Kantońskiej Yueju. Od czasu do czasu pracownię odwiedzał aktor San Gam¹, który był stałym klientem, zaprzyjaźnionym z właścicielem. Przyglądał się jak Fung Siu Ching dźwiga beły materiał i ciężkie przedmioty. Na tej podstawie wywnioskował, że jest bardzo silnym i perspektywicznym młodzieńcem. Mógłby się odnaleźć przy obsłudze technicznej przedstawień, a w międzyczasie nauczyć śpiewu i kungfu. Zaproponował mu więc zmianę zatrudnienia i wprowadzenie do branży artystycznej. Po uzyskaniu zgody od pracodawcy i zwolnieniu z zajmowanego stanowiska, Fung Siu Ching udał się z San Gam'em na jego łódź, która odtąd stała się ich wspólnym centrum życiowym i treningowym.

Specyfika nowej profesji wymagała, aby razem z aktorami podróżował do różnych portów rozsiadanych wokół Dłgi Rzeki Perłowej, gdzie prezentowane były przedstawienia oraz sztuki walki. Trupy operowe sprawnie przemieszczały się po szlakach rzecznych, czemu sprzyjały przystosowane do tego dżonki pomalowane na czerwono. Od tego koloru wywodzi się też ich historyczna nazwa „Czerwone Dżonki” Hung Suen (紅船). Magazynowano na nich misternie utkane stroje i nakrycia głowy, rekwizyty oraz broń wykorzystywaną do występów, która wyróżniała postacie podczas pojedynków i wyreżyserowanych awantur. Dżonka, na której podróżował Fung Siu Ching była dodatkowo wyposażona w drewniane urządzenia służące do treningu technik kungfu oraz długiej tyczki, będącej narzędziem pracy i jednocześnie bronią kontrabordażową.

Mandżurowie sprawujący wówczas rządy podbili Chiny w 1644 roku. Obalili osłabioną dynastię Ming i przez niespełna 300 lat prowadzili politykę izolacjonistyczną w sprawach międzynarodowych. W dekadach poprzedzających ich upadek dochodziło do agresywnej ingerencji niektórych państw Zachodu, które wywoływały kryzysy polityczne, inicjowały wojny i powstania, aby doprowadzić Cesarstwo do bezradności oraz upokorzenia na arenie światowej i tym wymusić podpisanie niekorzystnych z punktu widzenia interesów państwa traktatów. Podstępem i przemocą narzucono kolonializm, narkomanię i wyzysk ludności. Dokonywano grabieży chińskich dóbr kultury, oraz wysuwano fałszywe roszczenia terytorialne, które doprowadzały do czynnego oporu ze strony Chińczyków. Z tych przyczyn postrzegali oni wrogo europejskich i amerykańskich przedstawicieli, których pejoratywnie nazywano białymi diabłami i długimi nosami.

Przeciw nim tworzone pomniejsze jak i rozrastające się tajne gromady i stowarzyszenia, za którymi szły zrywy niepodległościowe. Niemalą rolę odgrywali przy tym artyści i pracownicy Gildii Qiong Hua (瓊花會館粵劇) z Foshan, zrzeszającej trupy z „Czerwonych Dżonek”. Do tego grona należeli też bokserzy ochotnicy, którzy rekrutowali się z zakonspirowanych gremiów i kręgów półdniowych szkół walki.

Po opanowaniu kungfu, Fung Siu Ching poszedł na „służbę rządową”. Ostatecznie związał się z Gubernatorem Generalnym Syczuanu (四川总督) Lok Bing Chan'em (駱秉章) i został jego osobistym oficerem (隨行武官). Stąd też niekiedy formułowane są twierdzenia, że był ochroniarzem, czy bodyguardem. Pojęcie Choi Hang Mou Gun ma jednak o wiele szerszy kontekst wojskowy i to wyższego szczebla (w rodzaju attaché). W dowód uznania za sumienną pracę, Lok Bing Chan (mandaryńskie Luo Bing Zhang) powierzył mu urząd „Komendanta Głównego Prowincjonalnego Komisarza Sądowego” Tai Ying On Tsat Sifu Chong Bou Tau (提刑按察司府總捕頭)². Było to stanowisko głównego szefa (naczelnika czy też kapitana) zespołu tropicieli (wywiadowców) o uprawnieniach policyjnych. Pełnili oni obowiązki w urzędzie wymiaru sprawiedliwości i kontroli państwowej,

1 Mistrz San Gam (新錦), pierwotnie Lu Jin, kantońskie Luk Gam (陸錦), w publicystyce występuje też jako Dai Fa Min Gam (大花面錦). Był głównym artystą i kierował trzecią grupą Opery Kantońskiej.

2 „Komisarz sądowy”, jest określany kantońskim terminem Tai Ying On Tsat Si Si (提刑按察使司), mandaryńskim Tí Xíng Anchá Shì Sī. Z kolei termin Chong Bou Tau (總捕頭) jest porównywalny z angielskim „chief constable”, tzw. Bou Faai (捕快).

który odpowiadał za wszczynanie i prowadzenie śledztw. Zadania obejmowały sprawy kryminalne, prowadzenie dochodzeń i postępowań, sądownictwo, więziennictwo oraz zwalczanie korupcji wśród urzędników i podległych im funkcjonariuszy w całej prowincji.

Fung Siu Ching okazał się nad wyraz skuteczny i bezkompromisowy. Zatrzymywał osoby, na których ciążyły zarzuty naruszania ładu i porządku publicznego, podważania autorytetu władzy i poważnych przestępstw. Wykrywał łapownictwo i doprowadzał do zwalniania oraz karnego usuwania urzędników mandżurskich narażając się i przełożonych na działania odwetowe ze strony sprawców jak i powiązanych z nimi wysoko postawionych osobistości. Był jednak ceniony za uczciwość. Jego nazwisko wśród łamiących prawo budziło z jednej strony uzasadniony lęk z powodu nieuchronności aresztowania i osądzenia, a z drugiej szacunek za konsekwentność i profesjonalizm.

Pomimo nieskazitelnej reputacji w społeczeństwie i w organach władzy, rzetelności oraz nieprzekupności, Fung Siu Ching stale zagrażał szemranym układom i interesom wielu mandarynów i innych urzędników dzierżących władzę i zarządzających lokalnymi interesami państwa. W efekcie intryg ta zapętlona ośmiornica doprowadziła do osłabienia pozycji Gubernatora, który zaczął popadać w niełaskę. Równolegle wobec Fung Siu Ching'a zaczęto nasilać oskarżenia prowadzące do ostracyzmu na salonach i wśród wpływowej arystokracji, przez co znalazł się w bardzo trudnym położeniu. Ostatecznie zmuszono go do ustąpienia ze stanowiska.

Nie mając większego wyboru, posiadając jeszcze oszczędności i zgromadzone środki finansowe, wraz z niektórymi lojalnymi podwładnymi udał się do Birmy, gdzie rozpoczęli działalność handlową. Pomiędzy 1911, a 1912 rokiem przez Chiny przetoczyła się Rewolucja Xinhai (辛亥革命). W jej efekcie 12 lutego 1912 roku dynastia Qing całkowicie ustąpiła ze sceny politycznej, tworząc miejsce dla proklamowanej Republiki Chińskiej. Te nowe okoliczności zmieniły priorytety Fung Siu Ching'a i zachęciły go do powrotu do Foshan. Po przybyciu odwiedził dawnych znajomych, a przy okazji rodzinę i powinowatych Lok Bing Chan'a, do których należał zamożny przedsiębiorca Yuen Chong Ming (阮宠明). Przewodził on jednemu z najbogatszych klanów i miał synów, którzy przez 10 lat uczyli się kungfu od mistrza Fok Bo Chuen'a (霍保全). Byli to Yuen Kai Shan (阮奇山) i Yuen Chai Wan (阮濟雲).

Mając tą wiedzę, że Fung Siu Ching jest mistrzem kungfu i posiada realne doświadczenie w walkach ulicznych, Yuen Chong Ming bez wahania zaoferował mu posadę osobistego trenera dla swoich dzieci, zamieszkanie i dożywotnie utrzymanie. Ponieważ Fung Siu Ching nigdy się nie ożenił, nie posiadał własnych dzieci ani wnuków, zgodził się na tą propozycję. Był już w wieku około 70 lat i nie zamierzał utrzymywać się z innych dochodów niż wynikające z nauczania walki wręcz i samoobrony, które opanował doskonale. Dowiedziawszy się o tym, wielu młodzieńców zaprzyjaźnionych z braćmi Yuen zainteresowało się możliwością nauki w ich domu. Zaczęli więc odwiedzać Fung Siu Ching'a i wręczać mu hojne podarunki, aby zwrócił na nich uwagę i przyjął na uczniów.

Po dwóch, trzech latach prowadzenia zajęć Fung Siu Ching zmarł pod opieką rodziny Yuen (阮). Przyczyna jego śmierci nie jest powszechnie znana. W 1939 roku Yuen Chai Wan przeniósł się do Wietnamu, gdzie pod zmienionym nazwiskiem Ngyuen Te Cong (Nguyen Te Van) zaczął nauczać kungfu w diasporze chińskiej w Hanoi, a potem w Sajgonie. Przyjął też uczniów wietnamskich, co zapoczątkowało działającą do dziś linię Vinh Xuan (Vĩnh Xuân Quyền), zapisywaną chińskim znakiem Weng (mandaryńskie Yong) od nazwy Weng Chun Kuen (永春拳). Jego młodszy brat Yuen Kai Shan pozostał w Foshan. Spędził tam resztę życia wykonując zawód prawniczy oraz uprawiając kungfu, którego uczył się od sifu Fok Bo Chuen'a, a potem od sifu Fung Siu Ching'a.

Podsumowując można stwierdzić, że najlepszy okres kształtowania się umiejętności kungfu u Fung Siu Ching'a przypadł na lata spędzone razem z mistrzem San Gam'em na „Czerwonej Dżonce”. Dobiegł końca wraz ze zwieńczeniem jego kariery zawodowej w Operze Kantońskiej i zejściem na suchy ląd. Zdobyta na dżonkach wiedza z dziedziny walki bezpośredniej i chwytów Kam Na trafiła

potem do rodzin Tung (董), Tang (鄧) i finalnie Yuen (阮).

Poza dziećmi Yuen Chong Ming'a, w gronie jego uczniów występują również: Tung Jik (董植), Tung Jan (董恩), Lo Yam Naam (羅蔭南), Lo Kai Tang (羅啟騰), Lo Hou Pou (羅厚普), Tang Suen (鄧算), Lam Chou Hing (林祖興), Gaan Dak Hing (簡德興), Ma Chong Yee (馬仲如), Wong Sap Yat (黃十一), Tsiu Gaan Heng (趙簡鄉), Leong Yan (梁恩).

Według ustaleń Fung Siu Ching zmarł w 1936 roku w Foshan. Przypuszczenia wskazują, że mógł spocząć w miejscu pochówku klanowego rodziny Yuen, jako że przyjęła go pod swój dach i zobowiązała się do zabezpieczenia jego rzeczy osobistych. Dokładna lokalizacja grobu nie jest jednak znana szerszej społeczności badaczy chińskich sztuk walki.